

Історія України у долях її героїв: Сергій Варик

Історія України XXI століття пишеться іменами таких людей, як Сергій Варик. Це не просто перелік дат, а літопис мужності, що почався у селі Тяпче на Долинщині, де 17 листопада 1997 року народився майбутній захисник. Виховуючись у родині з двома молодшими братами, Сергій змалку звик до відповідальності. Його захоплення були символічними для майбутнього воїна: боротьба, що загартовувала тіло та майстрування, що розвивало терпіння й хист до творення. Отримавши фах зварювальника у Стрийському ПТУ №16, він, здавалося б, мав будувати мирне життя. Проте внутрішній поклик до захисту Батьківщини виявився сильнішим за комфортне життя в Європі.

У віці 21 року Сергій прийняв доленосне рішення – повернувся з-за кордону, щоб підписати контракт із ЗСУ. Три роки служби в Мелітополі стали для нього школою професіоналізму. Попри те, що у грудні 2021 року він звільнився у запас, доля готувала йому найважчий іспит.

З перших днів великого вторгнення Сергій не залишився осторонь, ставши до лав тероборони рідного села. Але його досвід та характер вимагали більшого. У вересні 2023 року він добровільно повернувся до регулярного війська, обравши еліту — десантно-штурмові війська (13-й батальйон).

Бойовий шлях Сергія — це історія надлюдської витривалості:

- Куп'янськ (листопад 2023): Отримав важку контузію, поранення та обмороження.
- Лиманський напрямок (лютий 2024): Після реабілітації він не шукав шляхів у тил, а повернувся до побратимів.

Один із епізодів його служби став легендарним, Сергій 15 кілометрів ніс на собі пораненого товариша, рятуючи йому життя. Цей вчинок є найвищим проявом воїнського братерства та фізичної незламності.

Останній бій Сергія Варика відбувся біля села Терни на Донеччині. Ворог застосував увесь арсенал — дрони та міномети. 31 березня 2024 року, тримаючи позиції під щільним вогнем, обірвалося життя 26-річного захисника, Сергія Варика. Сергій загинув, залишившись вірним присязі до останнього подиху.

Держава належним чином оцінила подвиг сина Прикарпаття. Указом Президента України №381/2024 від 25 червня 2024 року Сергія Варика було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Ця нагорода — не просто відзнака, це свідчення того, що старший солдат Варик виконав свій обов'язок до кінця. Його ім'я тепер навечно вписане в історію села Тяпче, міста Стрия та всієї України як приклад жертвності, яку неможливо забути. Герої вмирають лише тоді, коли про них забувають. Сергій Варик житиме в кожній хвилині нашої майбутньої свободи. Пам'ять про Сергія Варика — це не лише сум за втраченим життям, а й нагадування про ціну, яку платить українська земля за свою свободу. Він повернувся з Європи, щоб Україна сама стала частиною вільного світу. Сергій Варик спочиває у рідному селі Тяпче, але його ім'я назавжди вписане в історію визвольних змагань України.

Кажуть, що справжня мужність не кричить про себе. Вона визріває у тиші сільських вечорів, у зосередженому погляді майстра над металом, у спокійному «я повернуся», сказаному матері перед від'їздом. Сергій Варик був саме таким — людиною діла, чиї руки вміли приборкувати вогонь зварювального апарата, а серце — приборкувати власний страх.

Коли він повертався з-за кордону у 2019-му, багато хто не розумів. Європа пропонувала стабільність, тихі вулиці та безпечне майбутнє. Але Сергій відчував те, що неможливо пояснити логікою, а лише любов'ю: його власна хата, його Тяпче і його Україна потребували захисту. Він обміняв інструмент майстра на автомат не тому, що любив війну, а тому, що понад усе любив життя у волі.

Той епізод, коли Сергій ніс пораненого побратима 15 кілометрів, — це більше, ніж фізичний подвиг. Це притча про українського воїна. Уявіть ці кілометри: під обстрілами, через втому, що свистить у легенях, крізь біль у кожному м'язі. Кожен крок був іспитом: «Чи витримаю, чи не кину?». І він не кинув. У той момент на його плечах була не просто людина — там була вся наша віра один в одного. Своїми натрудженими руками зварювальника він «зварював» розірване війною життя товариша, даруючи йому другий шанс.

Березень на Донеччині холодний і підступний. Там, під Тернами, небо часто стає сірим від диму, а земля здригається від мін. Сергій стояв там не за нагороди,

хоча орден «За мужність» тепер навечно належить його родині. Він стояв за молодших братів, щоб вони ніколи не знали ваги бронежилета. Він стояв за рідну Долинщину, щоб там квітли сади, а не вирви від снарядів.

Тридцять перше березня стало днем, коли час для Сергія зупинився, але почалася його вічність. Він пішов у 26 — у віці, коли життя тільки розгортає свої вітрила. Але він встиг зробити головне: залишити по собі світло, яке не згасне під жодним обстрілом.

Сьогодні у Тяпчанському ліцеї імені Ольги Дучимінської сумно, вітер гойдає прапори біля відкритої меморіальної дошки 15 листопада 2024 року на честь випускника — старшого солдата Сергія Варика. Коли ви проходите мете повз, згадайте не лише воїна в однострої, а хлопця, який любив майструвати і боровся за справедливість. Сергій не помер — він розчинився у нашому праві дихати вільно, у кожному світанку, який ми зустрічаємо завдяки його останньому бою.

Він обрав шлях додому, щоб ціною власного життя вибороти для України право бути частиною вільного світу, де людська гідність є найвищою ціною.

Автор Лідія Гірник